

Neodoljiv poziv

Mjesto u kojem sam se rodio je Michoacan u Meksiku i moju su obitelj sačinjavali ozbiljni katolici koji su provodili u djelo svoju religiju. Prve godine školovanja proživio sam pod pozornom paškom ljudi koji su brinuli za to da se redovito ispovijedam svećeniku i svaki dan pribivam misi. Kad mi je bilo dvanaest godina stupio sam u dijecezansko sjemenište u Chilapi, u državi Guerrero. Tijekom pet godina učio sam latinski jezik Cicerona i Vergilija, a tri godine punili su mi glavu filozofijom grčkih pisaca. U četiri sljedeće godine, koje su bile posvećene studiju teologije, s velikom pomnjom poučavali su me dogmama Rimske crkve. Konačno sam 18. listopada 1951. godine posvećen za svećenika.

Pošten, ali prevaren

Toga sam dana putem polaganja ruku biskupa primio nevjerovatnu, prijevarnu i lažnu punomoć kojom Rimokatolička crkva oprema neke ljude kako bi zavodili druge. Povjerala mi je ovlast da opraštam grijeh, kako u ispovjedaonici – kojeg li užasnog mjesta! – tako i izvan nje. Toga dana primio sam i ovlast da Krista po vlastitoj želji uvijek iznova žrtvujem na oltaru. Otad mi je bilo moguće da putem lažnog, uno-

snog obreda oslobađam duše iz čistilišta, iz mjesta koje je izmislila Rimokatolička crkva. Ta crkva, kao nepobitnu činjenicu, naučava da ljudska duša prije negoli dođe u Nebo mora proći kroz to ognjeno jezero. Koliko li je to učenje daleko do istine! Koje li za-

blude! Nakon četiri godine marljivog i savjesnog studiranja dogmatike i morala ja sam to, svejedno, vjerovao. Zbog toga sam svim srcem ozbiljno vjerovao ono što su mi rekli, to jest da sada imam punomoć opraštati grijeha ljudima kao što sam ja. Nisam znao da opraštanje grijehâ priliči samo Bogu i da se ne može prenijeti na ljude.

Sveto pismo kaže: *Ja, ja sam taj koji zbog sebe samoga brišem tvoje prijestupe i tvojih se grijeha neću spominjati* (Izaija 43,25). *Tko može grijeha opraštati, osim Bog jedini?* (Marko 2,7).

Dvadeset godina služio sam kao rimokatolički svećenik i provodio taj smiješan, sramotan i Bibliji protivan obred. Svaki dan slušao sam o slabostima ljudi među kojima sam živio. Na ispovijed su mi dolazili vojnici, radnici i političari. Bio sam i religijski upravitelj u nekim školama. Godinu dana služio sam kao vikar u jednoj župi, a drugih devetnaest godina vodio sam vlastitu župu, u kojoj sam i sâm imao vikare i pastoralne pomoćnike koji su mi pomagali u provođenju mojih besmislenih dužnosti.

Krist je žrtvovan jedanput zauvijek

Kako bih na oltaru mogao prinostiti Krista na beskrvnu žrtvu, dali su mi punomoć da izgovarajući riječi posvećenja pretvaram kruh u Njegovo tijelo i vino u Njegovu krv. Tu punomoć prihvatio sam s radošću i s velikim strahopoštovanjem. U mojim rukama trebao se nalaziti nitko drugi doli Stvoritelj svega svemira, vječan Bog koji je za nas ljude postao čovjekom. Je li uistinu moguće da sam punih dvadeset godina uvijek iznova prinostio Krista na žrtvu? Nedjeljom bih to ponekad činio i do četiri puta! Kako li je užasan i sramotan prezir od moje strane i od strane onih koji su u tome sudjelovali bilo ono što Rimokatolička crkva naziva "misom".

Nikada čovjek ne može ponoviti ono što je Isus Krist učinio na križu. Takva misao je đavlov izum. Biblija u poslanici Rimljanima 6,9 govori: „Znamo da Krist, uskrišen od mrtvih, više ne umire.“ Kako ga, onda, svećenik može dovesti do toga da umre bez

prolijevanja krvi? U poslanici Hebrejima 9,22 piše da „bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.“ Čemu, dakle, služi misa? Može li ona očistiti duše i osloboditi ih iz čistilišta? Biblija naučava: „Krv Isusa Krista, Sina njegova, čisti nas od svakoga grijeha“ (1. Ivanova 1,7).

Bog je duh

Rimokatolička crkva kao dogmu (to jest obvezujuću vjersku istinu) naučava da je u svakom pojedinom djeliću posvećenog kruha (oblatne) i vina u potpunosti prisutan Isus Krist. Koje li neistine! Krist je rekao: „Jer gdje su dvoje ili troje okupljeni u moje ime, tamo sam ja među njima“ (Matej 18,20). Ali bogohulna laž i prijevara vrhunac postiže tijekom mise u onom trenutku kad svećenik nakon tobožnjeg pretvaranja podiže kruh i kalež a okupljeni poniknu i udarajući se u prsa ili gledajući prema nebu govore: „Moj Gospodin i moj Bog.“ To je idolopoklonstvo, štovanje stvarne tvari. Bog nije komadić tijesta, „Bog je Duh; i oni koji mu se klanjaju, trebaju *mu* se klanjati u duhu i u istini“ (Ivan 4,24).

Predaja protiv istine

No ja sam vjerovao, naučavao, propovijedao i širio vjerske nauke rimokatolicizma slagali se oni s Biblijom ili ne. U to doba mi je Katolička crkva sa svojim saborima i predajama bila važnija od Svetog pisma. Glas pape imao je veći autoritet od glasa Svetog Duha. Zar nije Rimaska crkva bila jedina crkva kojoj su ljudi trebali vjerovati i slušati je? Zbog toga sam i ja, kao nekoć apostol Pavao, bio djelatan progonitelj Crkve Božje (vidi Galaćanima 1,13). Evandeoskim propovjednicima – protestantima, kako ih je službeno nazivala Rimokatolička crkva – protivio sam se na njihovim vlastitim bogoslužjima. Vrijeđao sam ih, ponižavao i prisiljavao da napuste područje župe u kojoj sam ja kao svećenik bio gospodar i starješina.

Ni sâm ne znam koliko sam im knjiga uništio, ali se sjećam jednog osobito sramotnog događaja. S pratnjom od nekoliko tobože bogobožasnih muškaraca, napao sam jednu mladu kršćanku ko-

ja je pred skupinom pozornih slušatelja propovijedala Božju riječ. Nasilno sam se probio kroz mnoštvo te počeo ismijavati nju i njezino djelo služenja Bogu, a nju ponižavati. Prisutnima sam zaprijetio da će umrijeti bez sakramenata svete Majke Crkve. S obrazloženjem da su Biblije koje su netom bile podijeljene krivotvorina, naredio sam svojim pratiteljima da ih sve skupe, jer nemaju odobrenje prave Crkve, to jest u njima ne piše „Nihil obstat“ ili „Imprimatur“. Pokupljeno je šezdeset i šest sasvim novih Biblija i ja sam ih sve potrgao vlastitim rukama i bacio u oganj. Ali to sam učinio u neznanju. Moj Spasitelj je rekao: „Onaj tko mene odbacuje i ne prima moje riječi, ima tko ga sudi: riječ koju sam govorio, ona će mu suditi u posljednji dan“ (Ivan 12,48).

Božji poziv

„Ali kada se svidjelo Bogu“, ustvrdio je Pavao, „on me pozvao svojom milošću“ (Galaćanima 1,15). Tako je Bog pozvao i mene, jer sam u sebi čuo Njegov glas: „Cipriano, ti ne spadaš tu gdje jesi. Napusti sve to.“ Poslušao sam i istupio. No biskup me pozvao k sebi, nakon čega sam se uz nekoliko otrcanih izlika vratio natrag u svoju župu. Ali Gospodinov glas nije popuštao. Kad bih slušao nečiju ispovijed, On bio mi govorio: „Nemoj slušati o slabostima drugih, jer im ti ne možeš oprostiti.“ Njegov bi me glas prekidao i kad bih služio misu ili krstio djecu.

Ponovno sam napustio svoj položaj i ponovno me biskup pozvao da se vratim. No neodoljiv Božji glas nije mi davao mira. Na posljetku nisam to više mogao izdržati. Otišao sam k biskupu i rekao mu da ću napustiti Crkvu, na što je on rekao: „Što to govoriš? Napustit ćeš Crkvu? Ako ti se ne sviđa ova župa, pobrinut ću se da dobiješ bolju.“ – „Ne,“ rekoh mu, „želim Vam samo reći da više ne želim imati posla s Rimokatoličkom crkvom.“ Nato me upitao što ću raditi i kamo želim otići. Jednostavno sam mu odgovorio: „To ne znam. Jedino što znam je da moram otići.“ Biskup je ljutito ustao i donio mi neke obrasce, koje sam morao ispuniti kako bi se kod pape provelo poništenje mog svećeničkog zavjeta.

Nisam ja kao osoba bio uzrok njegova negodovanja, nego činjenica da je ostao bez čovjeka s osamnaest godina izobrazbe i dva deset godina radnog iskustva. Nisam bio isključen iz svećenstva Rimske crkve, nego sam istupio iz njega zato što me pozvao Gospodin.

Spašen jedino po Kristovom djelu

Mjesec dana kasnije zatekao sam se u gradu Tijuana, koji se nalazi u meksičkoj pokrajini Baja California. Ondje je Bog jednog misionara koji je živio pod vodstvom Svetog Duha osposobio za to da mi navijesti Krista kao jedinog Spasitelja. Konačno sam bio u stanju razumjeti biblijski redak koji govori: „Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni“ (Ivan 3,16). Pouzdao sam se u Krista i zamolio ga da On bude Spasitelj i Gospodar mog života. Zbog toga znam da imam vječan život. Čovjek u Nebo ne dolazi na temelju svojih djela, žrtava ili vrlina, koliko god one bile velike. Jedini put do Oca ide preko beskrajne zasluge Isusa Krista. Čovjeka ne može spasiti nikakav svečan čin, nikakav obred, nijedan sakrament ili čovjek.

Ove istine nisam zapisao da bih vrijeđao tebe ili bilo koga drugoga. Moje srce i život ispunjen je ljubavlju, jer sam nanovo rođen kršćanin. Priznaj činjenicu da si grešnik i priznaj svoje grijehe izravno Bogu, kao što sam i ja učinio. Zamoli ga da ti oprost grijehe. Zamoli Krista da te spasi i vodi, i On će ti dati vječan život.

Danas propovijedam Evanđelje u crkvama, na javnim mjestima, u zatvorima i po kućama.

***

Cipriano Valdes Jaimes (rođen 26. 9. 1926. godine) služio je na svom materinjem jeziku u Srednjoj i Južnoj Americi, kao i u različitim krajevima Sjedinjenih Država. Radio je zajedno s Bartholomew Brewerom u “Međunarodnoj misiji za katolike”. Njegovo svjedočanstvo, snimljeno u rujnu 2015. godine, može se pogledati na Youtube-u.